

[Pelle Voigt]

atomvåben – som omfattes af denne enighed. Enighed om ingenting er og bliver altså ingenting. Derfor kan man i den bedste radikale Scaveniusagtige tradition nu se frem til nogle års enighed om, at Danmark ingenting skal foretage sig, og at vi skal frelses af Helmut Kohls modstand mod dette her – hvis den stadig består efter hans møde i USA – at vi skal frelses af en belgisk forsvarsminister eller af nogle andre.

Men det er da ynkeligt at operere med konstruktioner af denne art, hvis der overhovedet ikke er noget indhold i dem. Jeg synes, at bare en eller anden lille gnist af seriøst indhold i dette her ville være interessant. Indtil jeg ser den, vil jeg fastholde det, der er min opfattelse, nemlig at det at få Venstre, De Konservative og udenrigsminister Ellemann-Jensen til at gå ind for fred og nedrustning er dømt til helt samme skæbne, som vederfæredes dyrene i Hakkebakkeskoven, da de prøvede at gøre ræven til vegetar. Det er et projekt, som man kan underholde sig med et stykke tid, men som i et bare mellem-langt forløb er helt uigennemførligt. Tandsættet er skruet anderledes sammen.

Arne Melchior (CD):

Jeg kan ikke lade være med at begynde med en lille polemisk bemærkning til hr. Jørgen Estrup – skønt hr. Pelle Voigt i formiddags sagde noget i retning af, at polemik ikke er seriøs. Han bruger en del af den selv, men det skal han ikke høre ilde for fra mig.

Det, jeg vil minde om, er, at hr. Jørgen Estrup indledte sin tale med at sige, at det ved vor sidste udenrigspolitiske debat den 14. april i år lykkedes Folketinget – altså åbenbart hele Folketinget – at forvandle et verdenshav til en andedam. Jeg er ikke helt uenig. Fru Lone Dybkjær, hr. Jørgen Estrups partifælle, holdt en tale, der hævdede sig over dette. I al ubeskedenhed forsøgte jeg også selv at give min tale et indhold, som ikke beskæftigede sig med disse postforsendelser, som hr. Jørgen Estrup nævnte.

Men polemikken i det må være at erindre hr. Jørgen Estrup om, at han sagde, at Danmark talte med to stemmer. Jamen der var to dagsordener den dag, og Det Radikale Venstre kunne stemme for dem begge to. Så var der nogen, der talte med to stemmer den dag, var det altså Det Radikale Venstre. Men de valgte dog at tale med den stemme, der udløste det valg, om hvil-

ket hr. Jørgen Estrup selv har sagt, at det kunne verden ikke forstå en pind af – og de fleste danskere heller ikke. Så bare de dog havde valgt en anden stemme den dag. Men det har de gjort i mellemtiden, og det skal de ikke høre ondt for i dag i hvert fald.

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for den brede redegørelse. Meget er vi enige i CD med udenrigsministeren om, andet måske lidt mindre. Men han har en god dag i dag, og det har han fortjent efter mange års virke under vanskelige vilkår.

Jeg vil dog advare imod, at man maler situationen alt for rosenrød. Iran–Irak-krigen er måske nok ikke aktiv i øjeblikket, men den er heller ikke afsluttet. Afghanistan tilbagetrækningen er udsat for – i det mindste – beklagelige og farlige forsinkelser. Iran–Irak-krigens afslutning, som forhåbentlig bliver en realitet, skyldtes for øvrigt en bastant anvendelse af kemiske våben fra den ene parts side, og det er vel med til at tegne billedet af, hvor skrækkelig nutiden egentlig er.

Man skal heller ikke male FN's rolle for lyserød. Det er da helt rigtigt, at vi kan ikke undvære et FN; der må være nogle rammer, nogle lokaler, et apparat, hvor de chancer, der opstår, kan trækkes indenfor og hjælpes fremad. Men meget mere er det altså heller ikke, FN har kunnet gøre, og ifølge sagens natur kan FN ikke gøre meget andet, derfor tror jeg heller ikke, man skal overspille den side af sagen; så let er det nemlig ikke.

Hvor svært det er, ser vi jo i øjeblikket i Sovjetunionen. Det er ikke let for hr. Gorbatsjov. Der er nogen, der også dér ser lyserøde syner og allerede mener, at det danske sikkerhedsberedskab ikke behøver at ajourføres til det, det var, medens statsministeren hed Anker Jørgensen og forsvarsministeren hed Poul Søgaard. I dag er det meget ringere, dette sikkerhedsudstyr – vort forsvar, låsen på vor dør – og det giver den internationale situation altså ikke baggrund for. Men det hindrer ikke, at vi med interesse og glæde og forventning og håb ser på, hvad der sker i Sovjetunionen. Og hvor må han have det svært, hr. Gorbatsjov; hvor må timingen i hans fremskridt være vanskelig. Hvor skeptiske vi end kan være, må vi hjælpe ham dér, hvor vi kan, fra den vestlige, den frie verden. For hvad er alternativet? Det kan vel kun være en tilbagevenden til den groveste stalinisme.